

Objava

Dovoljujemo si s tem vse naše večenlene nalogodajce obvestiti, da sta do nadaljnjega od nas popolnoma izključeni za kakršnokoli terjatev izključno sledeči nastavitveni:

Blagajničarka gđ. Ljudmila Kristan Lukasantinja, Marija Suštar, kateri se bosta v danem primeru legitimirali. Pridi drugim osebam kakor gor. označenim ne moremo priznati. — Z odličnim spoštovanjem

Transporti — Transportno in paketno podjetje **PAKETUSPEJ**, Ljubljana, Kolodvorska 41

Smola cesarskega blagajnika na prvi ladji

Leta 1543 se je mornarju Blascu de Garay, ki je v svoji mladosti spremljal Krištofa Kolumba na njegovih moremih potovanjih, porodila misel, da bi zgradil stroj, ki bi gonil velike ladje v času, ko ni ugodnega vetra. Karol V. je na to pristal ter dovolil, da so mu pokazali ta izum, ki je obstojal v tem, da je bila čez palubo ladje postavljena in priprava čez z lesenima kolesoma na obeh str-

neh. Poleg tega so na palubi ladje postavili še več koles z vesli ter končno tudi veliko železno posodo, napolnjeno z vodo s svetlega vodnjaka Montserrat. Kakor hitro je voda v kotlu zavrela, so se pričele kolesa vrteti, ladja pa je pričela pluti čez zaliv pri Barceloni. Izum pa potem niso dalje spopolnjevali samo zaradi smole cesarskega blagajnika, ki se je za to priliko bil slavno oblekel. Nasil je zelo široke hlače. Da bi se dobro prilegale telesu in ohranile svojo trdo obliko, je nasul v hlačnici tri skledke žagovine. Radovednost ga je pa privedla preblizu enakomernih se vrtečih koles. Kolo ga je oplazilo po hlačnici ter jo raztrgalo, v njo nasuta žagovina se je pa sesula na ladjino palubo. Zadruga, v kateri se je naenkrat znašel cesarski blagajnik, sredi povabljenih odličnikov, je bila neizmerna. Vsi so se pričeli krohotati ter kazati na blagajnikovo raztrgano hlačnico. Vsega je bil seveda kriv izumitelj, nad katerim se je užaljeni blagajnik maščeval s tem, da ni podprl nadarjenega mornarja pri merodajnih činiteljih in samo zaradi »neprevidnega delovanja«
ladijskih strojnih naprav.

EIAR - Radio Ljubljana

Ponedeljek, 25. januarja ob 19:

LEZIONE DODICESIMA

Il participio passato

ascolt-are ascol-ato	cred-ere cred-uto	dorm-ire dorm-ito
Passato prossimo		
ho ascoltato	io ho creduto	ho dormito
hai ascoltato	tu hai creduto	hai dormito
ha ascoltato	egli ha creduto	ha dormito
	ella ha creduto	
	noi abbiamo creduto	
abbiamo ascoltato	voi avete creduto	abbiamo dormito
avete ascoltato	essi hanno creduto	avete dormito
hanno ascoltato	esse hanno creduto	hanno dormito

La fanteria ha cessato di sparare — A sei anni ho imparato a scrivere — Hanno comprato al mercato carciofi per settanta centesimi l'uno — La nuova commedia ha avuto un successo inaudito — Ha nevicato tutta la notte — In quel silenzio avete potuto sentire volare una mosca — Tutti hanno creduto alla sua innocenza — Hai dimenticato tutte le offese sofferte? — Ho guardato nello specchio e ho veduto che il vestito nuovo non mi sta bene — Gli operai hanno completamente restaurato la casa — Ieri la radio ha annunciato la nuova ordinanza — Il gatto ha mangiato tutto il lessio — Non ho ancora ricevuto i libri ordinati tre settimane fa — Ha lasciato l'ospedale ieri — I nostri soldati hanno combattuto senza paura per terra, per mare e nel cielo — Colpito da una bomba incendiaria il deposito di carburante ha bruciato rapidamente — Ho comprato un altro giornale, perché non ho trovato il «Corriere della sera» — Quando qualcuno ha mentito nessuno più gli crede — Ora sono ricchi, perché hanno guadagnato grandi somme di danaro.

Esercizi

1. Formate il participio passato dei seguenti verbi: conoscere, cantare, avere, portare, capire, cominciare, temere, chiamare, preferire, bere, parlare.
2. Conjugate al passato prossimo le proposizioni seguenti: Avere imparato la lingua italiana — Avere prestato la bicicletta a un amico — Ieri non aver ri-

TEL. KINO SLOGA 27-26

Zopet dve uri prijetne zabave!
MACARIO nastopa v filmu kot

»Vedeževalec«

Poleg njega še L. Beghi, E. Fiermonte I. dr.
PREDSTAVE: ob delavnikih ob 14.30 dalje,
ob nedeljah in praznikih ob 10.30, 14.30
16.30 in ob 18.30 Konec ob 20.15

TEL. KINO UNION 22-21

Burno življenje mladega dekleta
iz francosko-belgijskih obmejnih krajev

»Med tihotapci«

V gl. vlogi: Pierre Blanchard, Annie Ducaux
PREDSTAVE:
ob delavnikih ob 16 in 18.15; ob nedeljah in
praznikih ob 10.30, 14.30, 16.30 in ob 18.30!

TEL. KINO MATICA 22-41

Propad in kariera mladega plemenitasa.
Ljubzenska drama med velikimi 19. stol.

»Roman revnega mladeniča«

Igrajo: Amedeo Nazzari in Katarina Boratto
Dnevno ob 16.30, 18.30; v nedeljo ob 14.30,
16.30 in 18.30 predvajamo »SNEGULČICO«

KINO KODELJEVO

Telefon 41-64

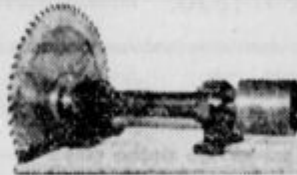
Giuseppe Lugo pole v najnovejšem
glasbenem slagerju

»BOGASTVO NI SREČA«

Film iz privlačnega cirkuskega življenja

»SMEJ SE, BAJAZZO«

Fosco Giachetti, Laura Solari. - Predstave:
nedelja ob 14.30 in 17. delavnik ob 17.30.

Izdelujem

razna vre-
lena za kro-
ne žage.

Avtomatične
brusilne
stroje za bru-

šenje gaterskih in krožnih žag.

Fran Lončar

izdelovatelj avtomatičnih brusilnih strojev
Celovška 43, Ljubljana VII, tel. 20-84

cevuto nemmeno una sola lettera — Aver avuto una
gra fame — Non aver capito una sola parola.
Tu natisnjeno besedilo je samo ključ za vse one,
ki sledijo ponku italijanske po radiu. Italijanske ure
so na sporedu ob ponedeljkih in sredah za začetnike,
— obojuzpazd obojuzpazd ki imajo ključ za vse one
vedno ob 19. uri.

Zahvala

Iskrena hvala vsem, ki so nas tolažili ob nenadomestljivi izgubi dobrega očeta
in dedka, gospoda

Ivana Merčuna

ter v tako obilnem številu spremili našega dragega pokojnika. Posebno zahvalo
smo dolžni rodbinam Oswald, Munda Antič in zdravnikom internega oddelka,
za venco in spremstvo k Sv. Križu.

Ljubljana, 23. januarja 1943.

Rodbina dr. Merčunova

Zahvala

Najiskreneje se zahvaljujemo vsem sorodnikom, dobrim
prijateljem in znanecem, ki so nam v bridkih urah ob težki
izgubi srčno ljubljene soproga in predobrega očeta, gospoda

Joška Marčana

upravitelja Slajmerjevega doma

stali ob strani, nas tolažili, nam izrazili sožalje na kakršen
koli način ter v tako obilnem številu spremili predragega po-
kojnika na njegovi zadnji poti.

Posebno zahvalo smo dolžni gg. dr. Čebohinu in dr. Cir-
manu, ki sta se trudila, da ga ohranita pri življenju ter sta
mu nudila zadnjo pomoč. Obenem velja naša zahvala vsem
gg. zdravnikom in upravi Slajmerjevega doma. Nadalje se
zahvaljujemo vsem darovalcem prekrasnega cvetja, in vsem,
prav vsem, ki ste našega nepozabnega pokojnika počastili na
njegovi zadnji poti.

Ljubljana, dne 23. januarja 1943.

Zalujoča vdova Zinka
in sinova Rado in Joško.

MESTNA HRANILNICA
LJUBLJANSKA

izplačuje

»A vista vloge« vsak čas, »navadne« in
»vezane« po uredbi.

PUPILARNO VARNA!

Sodno depozitni oddelek, hranilniki,
tekoči račun,

Za vse vloge in obveze jamči

MESTNA OBČINA LJUBLJANSKA

TOMAŽ POKLUKAR:

Nekoč je prišla k Matevžu gospodič-
na Marjeta in ga prosila za razgovor
na štiri oči. Kaj neki mu bo zaupalo
deklet, skromno kakor vijolica v grmu
in brhko kakor bistri studenec? O, Ma-
tevž, ki ni slep za ljudi in še manj za
dekleta, je že prvi dan opazil njene pla-
ve oči, velike in dobre. Vseč mu je bi-
la, čeprav se je branil te misli.

»Gospod učitelj,« je začela in zarde-
vala, »ne smete zameriti, če vam zaup-
am neki, česar vam morda ne bi sme-
la.«

Tudi Matevž je zardeč. Bil je pač
take narave.

»Imam zaročeno, ki sem mu malo
več govorila o svojem znanju na smu-
čeh, kakor bi bilo prav.«

»Ah, to je,« se je pomiril Matevž.

»Mislija sem, da že znam kristijanijo
in sem mu tudi tako govorila. Pa, ka-
kor vidite, sem reva in padam. Teden
po svečnici pričakujem zaročeno in v
tem času se morem do dobra naučiti
kristijanije. Njega bo to veselilo. Tudi

zame je važno, ker sem mislila, da jo
res znam. Samo vi mi lahko pomagate.«
Kdo bi ji odrekel posebne ure? Tr-
dega srca bi moral biti!

Matevž ji je dal roko in z roko tudi
obljubo.

Skrbel je za svojo šolo, prav posebej
pa še za Marjeto, da bi se naučila kri-
stijanije, ki igra, kakor vidite, tudi v
ljubezni svojo vlogo.

V domu je bil velik promet. V šolo
se je prišlo toliko učencev, da so jih
moral razdeliti v dve skupini; prvo je
vodil Matevž, drugo pa Janez. Pozabila
sta na lasko tekmo v Podutiku in se
spet razumela kot dobra stanovska to-
variša.

Vsako jutro je bil Matevž prvi pod
vedrim nebom. Oslinil je prst in ga mo-
lel v zrak, da bi ugotovil smer vetra.
Ko je ugibal o vremenu, je zagrabil še
pest snega, pihnil vanj in ga stiskal. Šel
je še na verando, si ogledal stanje ba-
rometra in bral na termometru, potem
pa je pogodil, kakšna maža bo danes

držala. Navadno je tako, da je smučki
učitelj tudi hišni vremenoslovec.

Pred deveto uro je bilo skupno ma-
zanje smučih, ob devetih zbor in gimna-
stika, potem pa sta krenila Matevž in
Janez vsak s svojo skupino na delo.

To so ljudje dobro opazili, da je bil
Matevž do Marjete nenavadno pozoren.
Saj je tudi druge opozarjal na napake
in jim temeljito razlagal vse tisto o drži
smučih in nagibu telesa, Marjeto pa je
le gledal, kakor gledajo učiteljice v šo-
lah svoje ljubljence. Druge je kregal,
Marjeto pa ne. Tudi to so opazili, da je
poučeval Marjeto v posebnih urah in da
se je v obednici preselila k njegovi
mizi.

Prvotno Matevž ni nameraval ostati
tako dolgo v gorah. Odločil se je za ne-
kaj tednov, sedaj pa je že minula sveč-
nica. Vendar, kdo bi hodil s planine ravo
sedaj, ko je začelo sonce delovati s
svojim čarom?

Zgodaj zjutraj so se zlatili vrhovi
smrek, potem so risale svoje dolge sen-
ce, čez dan pa so padali žarki naravnost
v kotanje in se odbijali v prostor, ki
je žarel v svetlobo. Tako močna svetlo-
ba se je razlivala nad snežišči Poklju-
ke, da so jo morali krotiti s črnimi na-
očniki.

Vse dopoldne je držal sren. Solarij
in nešolarji so se zbrali po dopoldanskih
urah na strmini pred domom. To je bilo
skupno razvedrilo, ko so smučki žvižgale,

da je bilo veselje. Izurjenjši so se spu-
ščali z vrha in uživali v hitrosti, otroci
in začetniki pa so se postavljali z liki,
ki so se jim odprli šele včeraj ali danes.

Starejši so se sončili na ležalnih sto-
lih ter motrili živahno vrvenje. Kdaj pa
kdaj jih je razgibal neroden padeč, nič
manj pa virtuoznosti fantov, ki so se
obnašali, kakor da bi se rodili s smuč-
mi na nogah.

Matevž in Janez sta bila neugnana.
Ko so sedeli gostje že pri obedu, stano-
sila v strmino orjaške kose snega in
gradila skakalnico. Bila sta zagorela kot
zamorca in neugnana kakor otroka, ki
se ne pusti motiti pri igri. Potem sta
skakala in se poganjala, kakor da gre
za res. Znamke, ki sta jih dosegla, sta
zaznamovala s smrekovimi vejicami v
snegu. Tudi drugi so skakali in padali,
martinčki s svojimi črnimi naočniki na
ležalnikih pa so se smejali, vrisčali in
ploskali.

Matevž se ni več držal določenih ur.
Preveč prijetno je žgalo sonce in preveč
mikavno so bile srebrne poljane. Komaj
so se opoldne posušile dragocene deske,
ki so jih postavili v sneg in podprli s
palicami, že je zbiral svoje šolarje, mla-
de in stare, da bi jih vodil na izlet.

Ti so vedeli, da je iznajdljiv, da jih
bo vodil po lahkih smučinah nekam vi-
soko, kjer bo lep razgled in odkoder bo
prijetna smuka nazaj. Radi so mu sle-
dili, zamudniki pa so se tudi podvizali,

da bi ujeli jato, ki se je v gosjem redu
vpenjala proti vrhu Macenovca.

V položnih ključih so stopali za vod-
nikom. Na neskončno oddaljenem nebu
je plaval nekaj belih oblakov. Niso pa
motili srebrne svetlobe, ki je bila v ste-
nah okrog Kredarice prav tako čista ka-
kor v kotanji pod Lipanco. Grebensi
boki so bili beli, kakor da bi se kopali
v mleku, sive stene pa so razkazovale
svoje čare kakor da so se pomaknile
prav blizu: »Takšne smo, le pogledite nas
od blizu; sneg je minljiv, me pa osta-
nemole«

Marjeta se je prav rada držala Ma-
tevževe bližine. Nosila je tanko, svetlo
modro bluzo. Lepo se je podajala nje-
nim plavim lasem in zagoreli polti na
obrazu in lehteh. Ko je Matevž pripove-
doval o vrhovih, kakšna imena imajo,
kaj je lepega na njih in kje so kočje, se
je vselej ozrl na Marjeto, če prav vidi.
Ona še ni trgala očnic in sleča, je pa
čutila lepoto barv in našla zanje izraze
navdušene hvale.

Ah, barve! Pravkar je bilo že vso
belo, zdaj pa so v Draških vrhovih že
zlate primesi. Pravijo, da so slikarji
fantasti. Toda, kdor je bil z Matevžem
na Javorovem vrhu ali Macenovcu, je
moral priznati, da je v resnici še vse
lepše kakor slikajo. To tu zgoraj je delo
božje zamisli, ono na platnu pa je po-
doba človeške domišljije, čutenja in
umetniške zmogljivosti.

